

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 7

83. ÅRGANG

17. APRIL

1 9 7 1

OM SOLIDARITET OG IDEALER

(SIDE 108)

(SIDE 114)

**ANNEN DEL
AV PATER BOERS
«UTFORDRING»**

**NY KIRKE
I BÆRUM**

(SIDE 110)

Internasjonal bønnedag for preste- og ordenskall.

Til Presteskapet og Søsterkongregasjonene i Oslo Katolske Bispedømme.

Bønnedagen for kall vil for fremtiden falle på den Gode Hyrdes søndag — (4. søndag etter Påske) — i år 2. mai. Liturgikongregasjonen skriver i denne anledning: «Evangeliene valgt for disse søndagene omhandler den Gode Hyrde, det samme gjør til en viss grad kirkebønnene. Prekenen og forbønnene vil lett kunne utfylle lesningene i den ånd som burde prege denne Dag».

Det er altså Roms håp at det skal lykkes å tilveiebringe en viss sammensmeltning av liturgien og bønnedagens spesielle intensjon. Pave Paul har uttrykt denne intensjon slik:

- Dagen bør få et sant åndelig innhold med vekt på meditasjon og bønn;
- den skulle fremheves som en dag på hvilken de troendes oppmerksomhet særskilt bør henledes på de forskjellige former for vigslat tjeneste i Kirken, prestenes, ordensfolkenes, misjonærenes og de kontemplatives;

— dagen skulle ha bønn for hele Kirkens tarv som formål, dog med særlig ettertrykk på de områder hvor spesielle vanskeligheter forekommer.

Jeg vil gjerne med dette fremheve at en slik årlig tilbakevendende Bønnedag vil være en naturlig bakgrunn for arrangementer om orientering vedrørende preste- og ordenskallet — der hvor noe slikt er mulig.

Der finnes et *Oratio Fidelium* for denne intensjon i Forbønnene s. 39. Følgende bønn kan brukes, enten i Messen (også i forbindelse med et fritt komponert *Oratio Fidelium*) eller under en andakt:

«Fra dypet roper vi til deg, Herre, Herre hør vår røst.»

Ditt ord til disiplene:

«Høsten er stor, men arbeiderne få, be derfor høstens herre at han sender arbeidere til sin høst»,

gjør oss tillitsfulle i vår bønn.

Se bort fra våre hjerters kulde, fra likegyldigheten i vårt sinn, fra all svik mot din lov. Bøy deg i din godhet

Det gjelder alle mennesker

De Forente Nasjoners generalforsamling har proklamert 1971 som «Internasjonalt år for kampen mot rasediskriminering og rasediskriminering». Dette er en følge av en resolusjon fra 1968, som var «Internasjonalt år for menneskerettighetene». Begrepet menneskerettigheter har ingen mening, hvis ikke disse rettigheter

gjelder *alle* mennesker. Det er viktig å holde seg dette for øye i en verden hvor alle folkeslags og alle rasers like rett og verdighet til stadighet trekkes i tvil, både direkte og indirekte.

Rasediskriminering kan ikke avskaffes på ett år. Hensikten med året er å mo-

bilisere den offentlige mening, og skape forståelse for hvor viktig det er å gjennomføre forandringer på området. En rekke begivenheter i de internasjonale organisasjoner og deres medlemsland vil markere året, som f. eks. ratifisering og gjennomføring av konvensjoner på dette felt, vedtakelse av resolusjoner på møter

Kirkens plass: aktivt med i arbeidet for at menneskerettighetene skal gjelde alle, uansett rase, farve og tro.

BISKOPEN

over vår forvillde verden, ha medynk med dens åndelige nød. Lett åket for de mange prester, brødre og søstre som har båret dagens byrde: send nye krefter og villige hender til din vingård. Berør de unges sinn med din nåde. Kall dem til kamp for ditt rikets fremgang. La en særlig appell gjelde ungdom hvis evner gjør dem skikket til et liv vigslet til ditt verk i din Kirke, — som er villig til å gi seg din hellige vilje i vold, uten å ense hva kallet vil koste. Gi dem evangeliets sanne ånd, apostolatets krevende ansvarsfølelse. Gjør dem til hellige, uredde prester, brødre og søstre, hver på den plass du i din visdom vil gi dem på Kirkens mangfoldige arbeidsfelt. Gi at ved deres bønn, offer og kjærlige innsats Kirkens liv må bli fornyet og ubrukte krefter bli utløst, så en ny ånd vil herske og verden få bevis på ditt nærvær, innsikt om livets mening og et mål å se frem til. Amen.

Jeg anbefaler Bønnedagens intensjon på det varmeste.

Med vennlig hilsen

† John W. Gran
Biskop.

Oslo, mars 1971.

Katolske redaktører får mange slags brev — det gjelder alle steder. John Ryan i Catholic Herald har på denne måten berettet om hvordan et brev — et sint ett — nådde hans redaktør i London under den britiske poststreiken nylig.

SIDE 114

Hvis ikke Kirken idag har et alternativ til tidens flate sekularisme, vil Guds folk bli enda mer forvirret enn det allerede er, sier fransiskanerpater D. J. Boers i forbindelse med sin artikkelserie som nå kjøres i ST. OLAV. De andaktsøkende vil enten «gå under jorden» eller søke hen til Østens visdom eller begynne å spise overtroens skolmer.

og konferanser, opplysningskampanjer samt regionale og nasjonale arrangementer.

En rekke av ILO's kontinuerlige tiltak tar sikte på å avskaffe diskriminering, særlig rasediskriminering, på arbeidsmarkedet. Allerede i 1919 ble alle arbeidernes likestilling og frihet fra diskriminering proklamert i ILO's konstitusjon. Dette ble igjen kraftig understreket i Philadelphia-erklæringen i 1944, som inngikk i konstitusjonen som tillegg:

«Alle mennesker», heter det i erklæringen, «uten hensyn til rase, tro eller kjønn, har rett til å arbeide for å oppnå materiell velstand og åndelig utvikling under forhold som preges av frihet og verdighet, av økonomisk trygghet og av like muligheter».

Følgende tre punkter i ILO's ordinære arbeidsprogram vil være av særlig interesse i 1971:

1) Tiltak for å gjennomføre konvensjon nr. 111 og anbefaling nr. 111 om vern mot diskriminering i sysselsetting og yrke. Dette gjelder både i land som har ratifisert konvensjonen og i andre land, hvor det vil bli en spesiell undersøkelse i ekspertkomiteén for gjennomføring av konvensjoner og anbefalinger. Resultatet av undersøkelsen vil bli fore-

lagt Den internasjonale arbeidskonferanse i juni i år. Konvensjonen er hittil blitt ratifisert av 75 land. ILO's styre legger særlig vekt på konvensjonens ratifisering og gjennomføring, som er underkastet ILO's vanlige regler om gransking av hvordan medlemslandene gjennomfører de forskjellige ILO-standarder. Denne gransking bygger på medlemslandenes plikt til å sende rapporter og på den mulighet fagorganisasjoner og arbeidsgiverorganisasjoner har til å fremlegge sine synspunkter i forbindelse med disse rapporter. For denne — som for alle andre konvensjoner — gjelder det at regjeringer, fagbevegelse og arbeidsgiverorganisasjoner, eller delegerte til konferansen, kan innsende sine klager.

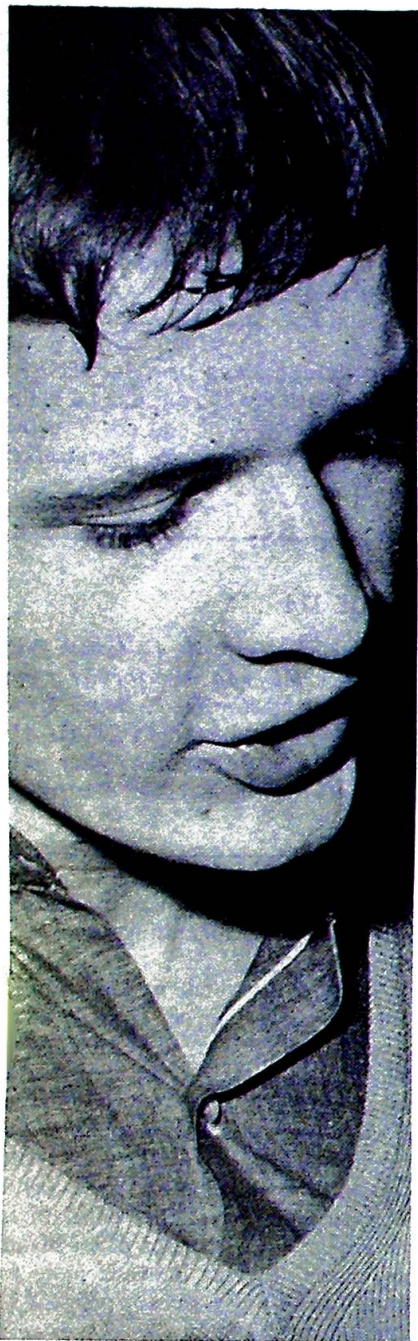
2) Også en særlig rapport om rase-skille-politikken på arbeidsmarkedet i Sør-Afrika-republikken vil bli overlevert konferansen. Med dette vil det være gitt syv rapporter om emnet siden konferansen i 1964 vedtok å fordømme apartheid-politikken som stridende mot prinsippene i ILO's konstitusjon, og siden ILO's program for å avskaffe raseskille ble satt i verk. Til tross for at Sør-Afrika-republikken meldte seg ut av ILO, har organisasjonen således fortsatt sine anstrengelser for å få analysert apartheid-politikken skadelige virkninger, begrunne nødvendigheten av forandringer, og medvirke til — med støtte fra regjeringer, arbeidsgivere og fagbevegelse — å forsterke det inter-

nasjonale press som er en av forutsetningene for å oppnå forandringer.

3) Andre ILO-tiltak med det formål å fremme opplysning om og aksjoner til støtte for opphevelse av diskriminering på arbeidsmarkedet vil være av særlig betydning i 1971. Utvalget for aksjon mot diskriminering, som ble nedsatt av ILO's styre i 1964, har allerede gitt ut en skriftserie og tatt andre skritt til å belyse problemet på internasjonal basis, bl. a. arrangement av et møte for Asia i Manila i desember 1969. Et lignende møte for det amerikanske kontinent er planlagt for i år. Til dette kommer at det nylig er sendt ut en plakat og utarbeidet en serie radioprogrammer.

ILO's innsats for å avskaffe rasediskriminering, såvel som andre former for diskriminering, vil bli fortsatt i de kommende år. Like vilkår for alle grupper i befolkningen med særlig sikte på de dårligst stilte er et ledende prinsipp for ILO's arbeid, som tillegges særlig betydning i organisasjonens globale sysselsettingsprogram.

NESTE NUMMER AV BLADET BLIR
DATERT 1. MAI.

KÅSERI OM

FRA ET MØTE MED KATOLSK

Jeg tilhører en generasjon som etter opplevelser av fascisme, nazisme og Moskvaprosesser er noe skeptisk når det gjelder selve ordet IDEAL.

Det har vært misbrukt for ofte.

Og min egen ungdoms speidergutt-ideal viste seg ikke å være holdbart i det hele tatt.

Forsåvidt, forsåvidt er vi i samme båt, unge og jeg. Til tross for aldersforskjellen. Vi famler sammen etter et annet slags ideal, vi forsøker å bygge opp et moderne menneskeideal ved hjelp av bl. a. impulser Kirken og livet med andre, venner og kjærestere, gir oss.

Om det er dårskap å tro at det kan lykkes denne gang? Muligens, men da en dårskap av den sorten evangeliet taler om.

Hver enkelt av oss trenger anno 1971 et eller annet ideal hvis vi ikke skal reduseres til viljeløse snifferer med våte kluter. Vi trenger landemerker, ikke ute på «det mørke syndens hav» man før snakket om, men inne i våre sinn.

I våre stakkars prøvede, bortskjemte og høyst forvirrede sinn.

Jeg oppfatter min lille oppgave som kåsør idag på denne måten: jeg må forsøke å plante ut noen ideer som dere selv kan bruke eller kverke. Tross alt er det jo nemlig dere som skal ha den vanskeligste jobben av oss: den i noen år fremover, hver for dere, helt personlig, å forme ut det dere mener med dette omtalte ideal. I deres egne, praktiske liv.

Vi er nok i samme båt, som jeg sa. Men det er dere det står på.

La oss ta et halvt skritt tilbake et øyeblikk. Man sier at moderne ungdom ofte virker som et produkt av Karl Marx og Coca Cola. Det stemmer selvfølgelig dårlig, man har i høyden å gjøre med en radikal ungdomstype som er et produkt av Cola og billige bøker fra Pax. Det stikker ikke dypere.

Og det mer konservative flertall er vel snarere i ferd med å bli et produkt av den moderne reklame. Av de falske idealer som vi møter i luktfrie, støyfrige, problemfrie farveplakater og bla-

der, i ukens poplåt, nå nærmeste snackbar og ved en fancyskjortedisk.

Men begge versjoner truer oss imidlertid med farlige ting: det å havne i det helt uvirkelige, i en tilværelse hvor alle motsetninger tilsynelatende er pakket inn i plastic.

Og det er en verden hvor det til syvende og sist blir likegyldig om dere kaller dere selv radikale eller konservative. Hvis radikalismen eller konservatismen mangler et konkret ståpunkt.

Snakker man om å slå ned eller brenne ned privatkapitalismens ut-sugere i Norge, har man ikke dette ståpunkt. Og omvendt: man har det heller ikke hvis man bruker hele året til bare å tjene noen penger, til å kjøpe en dress og arrangerer et par gode selskaper — og aldri, aldri tenker på de millioner av medmennesker som står utenfor plastichusets osramplans og ser undrende på oss.

Kristen ungdom finnes sikkert i begge disse leire — også. Hvis det er slik at det er vanskelig for dem å virkeliggjøre den tro Kirken har gitt dem fra dag til dag, er de, som alle andre, også i behov av et nytt menneskeideal.

Et ideal som går på tvers av dagens skillelinjer.

Nøkkelordet for et slikt ideal er, såvidt jeg kan se, ordet SOLIDARITET.

I selve det ordet aner vi kanskje nye muligheter for å slå bro fra Kristi tid til disse underlige og ofte skremmende 70-årene.

Det kommer plutselig små lysglimt.

I gjen, først et skritt tilbake. Reklamen sier at vi trenger det og det for å være moderne mennesker. For å være *in, with it*, tilhøre *the wonderful people*. Nyte det liv som er så kort og så problemfylt for grublere. For å glemme slumkvarterene i Calcutta, hun som blødde seg ihjel etter et abortingrep, han som fikk lungekreft i femogtredveårsalderen, de vi kjente som gikk fra hverandre etter års lykkelige ekteskap.

Vi trenger piller, nye klær og nye plater for å tro at man i dag aldri får vondt i maven eller fryser eller

LØSSALG AV ST. OLAV

I GRUNDT TANUMS
BOKHANDEL,
UNIVERSITETS-
BOKHANDLENE
I SENTRUM OG PÅ
BLINDERN

IDEALER

UNGDOM

kjenner redsel. Eller tvil. Og alltid kan bli godt likt.

Og riktig nok:

Sammenlignet med tidligere perioder i Kirkens liv, da alt var stabilt og uforanderlig — kun avbrutt av småkriger, pest og flom — byr vår tid ikke bare på forandringer, men på større komfort, flere tilbud, mer spenning. Og større muligheter for unge.

Blir det fortsatt fred de fleste stedene, er vi på vei inn i en ny tid.

Hele dette skjer så fort at vi ikke ser at ukjente har begynt å lave nye idealer for oss, som det blir vanskelig å få til å stemme med vår tro. Og som får oss til å danse som hunder på sirkus.

Hva så? Er det noe galt med de tekniske fremskritt? Ikke nødvendigvis.

Men det er kanskje noe i veien med resultatene. En skjev produksjon, en vanvittig prioritering av viktig og mindre viktig, en selvgod fordeling av rikdommer. Sinnsyke rustningsbudsjetter, karneval og dyp nød. Side om side.

I alt for stor grad godtar vi dette som uunngåelig, hvilket det absolutt ikke er. Kristne og ikke-kristne gjør denne feilen. Og tiden blir knappere.

Er det mulig for unge mennesker i så veldig mange år fremover å beholde sin tillit til Kirken når de ensomme blir hvirvlet ut i galskapen? Kommer de til å stirre seg blinde på de glørete bildene og helt glemme at virkeligheten er noe ganske annet?

Virkeligheten er nå som før både glede og sorg. Seire, men også nederlag.

Mysterier av skjønnhet—og lidelse.

Hver og en av oss skal slåss med de falske idealene og lære seg til å ta de tekniske nyvinninger for hva de er: hjelpemidler. Ikke gudebilder.

Hverken disse hjelpemidler eller den materielle overflod vi ufortjent opplever i øyer av fattigdom, garanterer at vi må bli lykkelige. Det kan selvfølgelig være drivende fint å kjøre i en italiensk sportbil med en langbent pike ved siden av seg. Men: lykken mellom to mennesker er nå ikke engang avhengig av transport-

AV ÅGE RØNNING

midler. Man kan faktisk være like happy under en bryllupsreise på Hardangervidda som på et luksushotell ved Rivieraen.

På ridetøyet skal storfolk kjennes, var det en som sa i eventyret. Med et flir. Flir fordi noen trodde på påstanden.

Igjen dette: hver og en av oss må til syvende og sist velge. Vi er ikke mottagende, passive og konsumerende individer som passer inn i en pen statistikk vi er noe mye mer. Vi er mennesker, med en fri vilje til og med.

Menneske. I Guds bilde. Og likevel Met avmektig kryp.

Men makten til det avmektige kryp strekker seg i dag så langt at vi nå må slå fast dette:

Hvis det fortsatt eksisterer mennesker i år 2000, er det ikke fordi det blir født og født nye babyer. Men fordi man har tatt beslutningen om å leve.

Hver dag, hvert minutt vi lever er avhengig nå av menneskene. Den veldig tekniske utvikling har gitt oss stigende ansvar for andres liv og død. Livet kan bli bedre for stadig fler — eller det kan ende i en katastrofe for mesteparten.

Vi kan ikke stoppe utviklingen ved å flykte fra ansvaret. Uttrykket «den evige salighet» er til liten hjelp i dagens situasjon, vi skal ikke gjemme oss.

Vi er heller nødt til å øke og utvide vår viten og teknikk. Men vi må også nå endelig påta oss ansvaret for bruken av de nye tingene som vi har

laget. Og her spiller våre sinn en avgjørende rolle:

Hvis våre motiver er makt, prestisje, undertrykkelse og egoisme vil katastrofen fort rykke helt nær. Vi vil i en hensynsløs og dypt pessimistisk utnyttelse av naturkildene og — hva verre er — av andre mennesker, umenneskeliggjøre verden og oss selv.

Rå makt og brutal vold, politiske slagord og halvsannheter vil herske den siste tiden istedenfor fornuften, tålmodigheten og kjærligheten.

Hvis det ikke finnes en løsning.

Løsningen velger jeg som nevnt å uttrykke i et eneste ord: SOLIDARITET. Nøkkelordet for et nytt menneskeideal.

Innebærer ikke dette ideal at vi alle er avhengig av hverandre? Og at ingen kan sjaltes ut ved vold eller lov? Svake og sterke, fattige og rike, onde og gode, konservative og progressive — alle hører med i det store mønster Gud visst har tegnet for 70-årenes unge.

Og idealet? Det er ikke speiderguttene med de standhaftige øyne og det faste håndtrykk og med dagens ene gode aksjon, den å hjelpe en gammel dame over gaten eller noe sånt. Og det er ikke den revolusjonære helt som knuser motstanderne. Og det er ikke den stille kristne som lar Gud greie opp i alt sammen. Idealet er snarere den unge ingeniøren og den unge sykepleiersken, den unge fagarbeideren og den unge kvinnen som reiser ut av plasticverdens

(Forts. neste side.)

Jugend
heute

NY KIRKE I BÆRUM

Den nye katolske kirken som er planlagt på Eikeli vil få en sentral beliggenhet for en fjerdedel av Bærums katolikker, får ST. OLAV opplyst av sogneprest A. I. Ivens S.M. De første arbeidene vil bli påbegynt i nær fremtid.

Pater Ivens forteller følgende om byggplanene:

I 1960 mottok Oslo Katolske Bispedømme som gave en tomt på åtte mål på Veståsen ved Eikeli fra biskop Gran. Etter biskopens uttrykkelige ønske skulle det blant annet bygges en katolsk kirke på tomten, og i 1966 fikk Maristene førsteretten til å bygge denne. Hvis retten ikke skulle bli benyttet, ville tomten av bispedømmet bli anvendt til andre formål eller bli overlatt andre til utnyttelse.

Stabekk menighet er geografisk et utstrakt område med store avstander fra Mariakirken til mange av de nye boligområder innen sognet. Kommunikasjonsmessig er forbindelsen Eiks-

marka, Lijordet, Grav og Østerås svært dårlig, og en kirke på Veståsen ville løse problemet med å gi disse områder en forsvarlig betjening fra Kirkens side. Maristene valgte da å satse på en ekspansjon av sin virksomhet i Bærum, også for at patrene kunne ha en noenlunde konsentrert virksomhet innen bispedømmet.

Efter avtale ble tomten på Veståsen delt mellom Karl Borromeus-søstrene og Maristkongregasjonen, og de førstnevnte har allerede bygget søsterhjem og barnehave på sin del av tomten.

I nært samarbeide med Bærum Kommune er det på kirketomten bygget ferdig et offentlig tilfluktsrom som menigheten kan benytte som foreningslokale og til gruppevirksomhet for ungdommen og andre som måtte ha behov for møtelokale. Tilfluktsrommet vil bli underetasje og fungere som grunnmur for kirkebygget som vil bli påbegynt i nær fremtid og

beregnes fullført i løpet av 8 måneder. Kirken vil få en sentral beliggenhet for ca ¼ del av menighetens medlemmer i Bærum, især når den prosjekterte forlengelse av Røabanen er realisert.

Finansieringen av kirkebygget er sikret ved gave fra Bispedømmet og Maristkongregasjonen, samt ved lån fra søstrene og Bispedømmet. Midlene er stillet til disposisjon under den uttrykkelige forutsetning at de skal benyttes til kirkebygg på Veståsen og ville ikke i noe tilfelle kunne kommet andre formål innen menigheten til gode.

Maristene føler det som sin forpliktelse å make avdrag og renter samt driftsutgifter i forbindelse med kirken på Veståsen, men vil selvsagt være takknemlig for all mulig støtte fra dem som vil sogne til den nye kirken og andre som måtte ønske å bidra i en eller annen form til det nye prosjekt.

LITTERATUR:

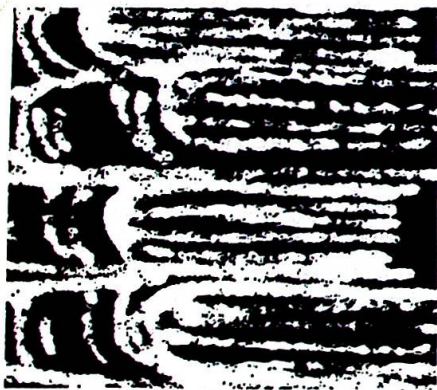
TO HUNDRE ÅR HAUGE

Det er i år to hundre år siden *Hans Nielsen Hauge* ble født, og jubileet for denne sentrale skikkelsen i norsk kristendom siden reformasjonen har vært markert på ulike vis. Hauge-forskningen har ellers vært omfattende siden krigen, ikke bare fordi den har interesse i seg selv, men vel også fordi den tradisjonelle norske vekkelses- og legmannskristendommen stiller seg mange slags spørsmål i dagens situasjon, der det overleverte samfunnet – hvor tradisjonen fra Hauge har vært en sterk og livskraftig impuls – i virkeligheten bryter sammen.

Ola Rudvin's lille og lesverdige bok om Hauge er skrevet ut fra dyp, men ikke ukritisk kjærlighet til den norske vekkelses-kristendommens far. Den kjærligheten er begripelig. Både som religiøs personlighet, som karakter og som samfunnsmenneske er Hauge en ruvende, gripende og ekte skikkelse. Hva datidens «establishment», den norske embetsstaten, med presteskabet midt i smørøyet, lot overgå dette åndsmennesket av forfølgelser, er et mørkt kapittel. Ikke bare ut fra

de menneskerettighets- og frihetsnormer som i dag er allemanns-eie, og kan gjøre oss alle etterpå-kloke. Men ut fra det som saken egentlig gjaldt: Ikke samfunnet, men kristendommen – Guds ord. At en gjennomsnittlig sorenskriver bare så en «oppvigler» i folkepredikanten, lar seg forstå. Men at de som «vakt skulle være», kirkens tjenere, sviktet så vidt massivt, har de fått bøte for frem til i dag – av det ble det kirkehistorie, tildels skjebnesvanger sådan.

Den haugianske bevegelses makt og livskraft lå ikke så mye i begavelse som i dette enkle at den hadde rett, og var en livets reisning mot dødskrefter: Her var Evangeliet forrådt langt inn i kirkens forkynnelse, og så blir det alvor. Den slags demoner «uddrives kun med bønn og faste» står det skrevet, og det ble mye av begge deler, i den norske menighets kamp mot en søvnlug embetskirke, for en kristendom som var alvor, ikke prek, prat og «nytt fra jordbruket». Hauge sa selv om sin sogneprest i Tune: «Han taler om poteten som om den var Gud,

Kåseri om ...

(Forts. fra forrige side)

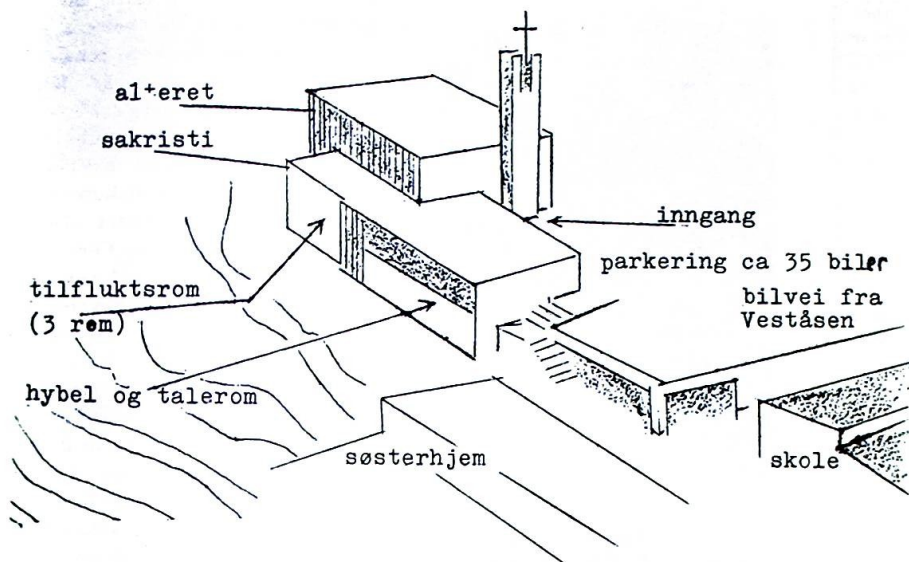
trygghet og uvirkelighet for å tjene blant fremmede i Afrika, i Asia eller i Latin-Amerika et par år av sin beste tid.

De gamle idealer er borte. Et nytt skapes med besvær: i solidaritetsfølelsen mellom nasjoner, raser, politiske grupperinger og generasjoner.

Og det nye mennesket går uanfektet på tvers av alle de gamle og håpløse grensene, med dette ideal.

Kanskje. Spørsmålsteget?

Eller en ny og mer brukbar drøm.

Sognepresten har under planleggingen av bygget rådført seg bl. a. med en komité bestående av fru S. Granum, R. Espenes, G. Langfeldt og I. Hagenlund, samt orientert menighetsrådet, forteller pater Ivens.

og om Gud som om Han var en potet). Skarpt vidd hadde han altså også. Han var vel, med alt sitt botsalvor, videre og åpnere av sinn enn mange av sine senere disipler. Han leste – bredt – for å «sammenbinde alle Guds Mænds Lærdomme, til det ene Maal, at Christus er kommen til vor Frelse», og at kristendom er omvendelse. Som folkereisning har det tusen års norsk kristent instinkt i ryggen. Og blant de «guds Mænd» han leste til oppbyggelse i kampen, var da visst også munkefromme forfattere som Johannes Tauler og Thomas à Kempis, uten synlig angst for «papismen».

Rudvins bok er en grei og klar innføring i et stort norsk kristenmenneskes liv, skrevet på klangfylt nynorsk. Noen antydninger, forøvrig forsiktig nok, om hvordan Hauge ville ha bedømt sine arvingers holdning til senere strider og begivenheter i norsk kristenliv, tåler vel ett og annet spørsmålstejn. Og det egentlige spørsmål, som forfatteren saklig må fritas for å stille inngående i akkurat denne sammenheng, er dette: På hvilke premisser kan denne sunne opprørskhet i det hele og fulle evangeliums navn gjøres levende og virksom for mennesker i det 20. århundres nokså forskjellige Norge? Dét er en bok som en, med tilstrekkelig radikalisme og åndelig frihet, kunne håpe fra nettopp indremisjonshold i vårt land. For Evangeliet består. Men tidene skifter – voldsomt. En skal måtte skjære knivskarpt mellom det «umiste-

NYHETER

■ Den kolumbianske biskopkonferanse i Latin-Amerika krever jordbruksreformer. En komité som bispekonferansen har nedsatt tok nylig offentlig stilling i en 24-timers streik i landets næringsliv til fordel for reformene i byene og i landbruket med disse ord:

«Den private eiendomsrett og ekte demokrati i arbeidslivet kan bare realiseres når samfunnsstrukturene endres slik at alle kan regne noe som sitt eget.»

■ To hjelpebiskoper i USA, biskop Gunbleton i Detroit og biskop Kelly i Providence har tatt del i en økumenisk kampanje hvis mål er å få slutt på det amerikanske militære engasjement i Indo-China, forteller KNA. Begge biskopene begrunner sine standpunkter med henvisning til Konsildokumentet om Kirken i verden av i dag hvor det heter at hver krigshandling som tar sikte på ødeleggelser av byer, større områder og innbyggere er en forbrytelse mot Gud og mennesker.

Efter de to biskopers mening rammer denne definisjon krigføringen i Indo-China.

lige», og alt det andre, i arven fra en stor kristen.

brm.

Ola Rudvin: «Nybrottsmannen frå Tune – Hans Nielsen Hauge». Lunde forlag. Bergen 1971. 134 s.

kaltisk sanger

Røslyng, Stemninger og Tanker, av Erik Grant Lea, Øens Forlag, Førde.

Dette er ikke en diktsamling for modernister. Erik Grant Lea søker å uttrykke lyriske stemninger i den klassiske poetikks former. Alleerede diktenes titler virker underlig gammelmodige: «Et sommerminne», «Skogfiol», «Høststemning», «Den gang», «Uvær», «Fedrelandet». Det er en annen virkelighet som gjenspeiles hos Lea enn den brutale, sanselige, fortvilede virkelighet som uttrykkes i den unge gardes formoppløsende dikt.

Hvilket av disse motstridende virkelighetsbilder er sant, hvilket er virkelighetsflukt — hvilket er ekte kunst, hvilket er forlorent? Kanskje spørsmålet er galt, kanskje det store enten—eller går midt gjennom hver av de to falanger. Virkelighetsflukt er mulig både i bunden og ubunden form, — virkeligheten kan finnes både i den elegiske stemning og i den brutale protest.

Lea flykter ikke. Han fravriker naturen i et meget virkelig Sunnfjordens hemmeligheter. Han finner begrep og bilder som kan formidle det han ser. Han fører oss videre fra en stemning til meditasjon over den dypere virkelighet som røslyngen alene uttrykker for stillferdig til at vi andre uten dikterens hjelp kan oppfatte den.

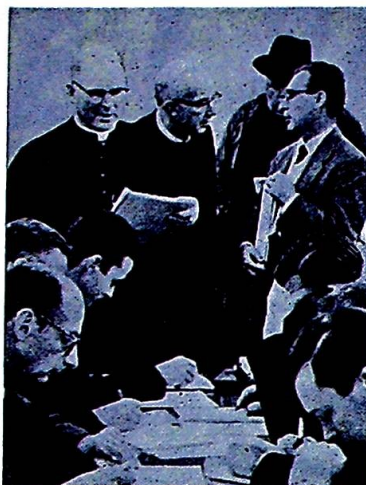
Leas meditasjoner stiller meget store krav til form og uttrykk. Mange ganger svikter han her og lar rim og assosiasjoner bryte den forbindelse mellom det opplevde og metaforen som han var iferd med å gjøre oss delaktig i.

Men også der hvor barokken slik overdøver Leas klassiske program gir han oss et innblikk i sitt eget søkende sinn, og oppnår derved å gjøre oss til meddiktere, aktivisere oss poetisk. Så kanskje Lea slik også oppnår noe av det som er hans motsetningers, modernistenes, program.

Fru Kari Johannessens illustrasjoner er av meget høy kvalitet.

EDVARD VOGT.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	9.00 9.45 og	11.00 19.00
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 10.00 18.30	11.00 —
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355	11.00	9.30
Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587		10.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	10.45
BERGEN, St. Paul kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
Vår Frue kirke, Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvg. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresias kirke, Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND: S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM, St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikals kapell, Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverres gt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00
SARPSBORG: St. Olavs kapell (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53 765	17.30	—
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45 —
Veståsen kapell		9.30
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.45
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2	8.45 19.00	11.00 —
Biskopen og prestegården tlf. 21 214		
St. Elisabeth hospital, Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: Vor Frue kirke, Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 50, tlf. 81 050	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 81 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII)	19.00 8.00	11.00
St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)		
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

NYHETER

■ Pave Paul VI har i en tale til medlemmene av Sekretariatet for ikke-troende skarpt fordømt «den sekularisme hvor mennesket forekommer som mål, kilde og norm for det menneskelige fremskritt og som hevder at mennesket er absolutt enerådende over sin skjebne».

(ST. OLAV vil komme nærmere inn på talen i neste nummer av bladet.)

■ Biskopen av Christchurch på New Zealand, Brian Patrick Ashby mener at det er helt nødvendig å prestevie gifte menn til arbeide på øyene i Stillehavs-området. De økonomiske forhold på øyene og det lille antall troende gjør det ofte umulig å sørge for underhold til Kirkens menn. Den beste løsning for området er derfor antagelig gifte menn som kan ha annet arbeide, men som samtidig kan utøve en prests funksjoner, sier biskopen ifølge KNA.

■ To White Father-prester ble drept under de strider som brøt ut under siste militærkupp i Uganda. Det var to kanadiske prester, 55 og 60 år gamle, som begge ble drept under beskytningen av Entebbe flyplass.

■ En rapport fra Irland forteller at det har vært en nedgang på femti prosent i antall studenter til presteseminarene den siste 10 års-perioden i landet.

■ Páve Paulus VI opprepade sin oppfatning om det præster-

liga celibatets store värde när han 22 febr. besökte de teologie studerandena på Pávliga romerska prästseminariet, som är Roms stifts utbildningsanstalt för dess präster. Páve uppmånade dem att inte låta sitt mod nedslås av de problem som idag diskuteras så livligt kring prästämbetet. «Dessa problem kan bli en Försynens skickelse för oss om vi ser dem som en impuls till förnyelse av den ursprungliga läran om prästämbetet,» sade páve. Han erinrade om att vår tids teologie studerande «oroas av prästens s. k. identitetsproblem, eftersom de söker efter en definition av sin framtid». De står öga mot öga med «sekulariseringen som söker inta världen och omvandla den». Frågan är vad detta innebär för prästen, «vilkens mål är överjordiskt och så olikt det som världens barn upplevt, i ett samhälle som helt och hållet vänder sig till tidliga och näralliggande mål.»

Páve ställde fram Guds Moder som det föredöme alla präster och blivande präster har att se upp till. «Det framförs idag mycken kritik av celibatets negativa sida; det framställs som omänskligt och omöjligt eftersom det innebär försakelse av den sinnliga kärleken och av äktenskapets band, som är det normala, högsta och heliga uttrycket för mänsklig kärlek. Men i Marias närhet finner vi vilket celibatets trefaldiga värde är, vad det är som gör det så utomordentligt gagnarikt för prästämbetet. Först och främst betyder det en fullständig och sträng självdisciplin, något som är oundgängligt för alla som verkar för Guds rike och tjänar som andliga vägledare och läkare. Vidare är celibatet synnerligen värdefullt i församlings- och själavårdsverksamheten. Slutligen: det är ett uttryck för kärleken till Kristus, som enligt vad traditionen försäkrar själv levde i celibat.» (KIT.)

ST. OLAV'S
REDAKSJON

TLF. 20 72 26 - 28 01 04

HYRDESTAVEN

AV BABY JOHANNESSEN

Noe av det vi som lever i land med en kristen tradisjon får med oss fra vår barnelærdom, er juleevangeliet. Noe av det som sitter igjen i erindringen, er beretningen om hyrdene på marken (Lukas 2, 8—20). Disse hyrder er uløselig knyttet til det vi forbinder med Jesu fødsel. De var de første som fikk del i den store glede: «Eder er i dag en frelser født, som er Kristus, Herren, i Davids stad.»

Vi husker fra vår barnelærdom at hyrdene skyndte seg og fikk se barnet som lå i krybben. Hyrdene priste og lovet Gud da de vendte tilbake til sin gjerning.

Hylder, hva forestilte vi oss når vi hørte om dem? Jo, trofaste gjetergutter som satt på en sten med staven i hånd og passet på lammene som gresset på bakken omkring. Et idyllisk bilde av fred.

En
klown

Spis rent av tallerken din, tenk på de som går sultne til sengs, sa min bestemor til meg i gamle dager. Og det var jo et vakkert ideal. Fullt av nøy-somhet og omtanke for andre.

Skjønt jeg vet ikke. Min bestemor, som var et uadmerket menneske med en flittig lest Bibel, var vel som oss andre når hun snakket om de sultende. Hun tenkte ikke på noen i nabolaget (selv om det på den tiden ikke var utenkelig at folk sultet i neste oppgang). Og hun tenkte ikke på Asias millioner eller noe annet fjernt noe.

Jeg tror hun tenkte på for eksempel H. C. Andersens fyrstikkpike og den slags ulykkelige. Og så spiste jeg rent av min tallerken da for at det engang skulle gå bra i eventyret. Og for idealenes skyld.

Hva staven de holdt i hånden på de rørende små religiøse bilder vi fikk på søndagsskolen, hva den egentlig innebar, hadde vi nok ingen idé om. At staven hadde en funksjon til beskyttelse av de intetanende gressende lam, kunne vi ikke forestille oss. Som voksne kan vi mere begripe denne nytteverdi av staven: Gjeteren skulle ikke bare støtte seg til den når han ble trett — staven ble sagtens også brukt til å samle sammen fåreflokken med, når solen dalte og dyrene som gresset spredt for alle vinder, trengte beskyttelse mot nattens ville dyr på et avgrenset område.

Vi hørte også lignelsen om han som hadde hundre får og mistet ett, og så forlot de ni og nitti for å finne det bortkomne lam (Lukas 15, 3—6), og når han kom hjem med det, var full av glede. Vi forsto ikke riktig hvorfor det var så viktig å redde det ene lammet, selv om vår barnefantasi var tilstrekkelig utviklet til at vi så det stakkars dyret fastklemt i en steinrøys eller en fjellkløft — ørkenen var ikke vår verden. Vi skjønte at gjeteren var glad over å finne lammet igjen — men så? Hva om alle de andre lammene hadde gått seg bort i mellomtiden?

Først når vi som voksne, bevisste kristne leser om hyrden i Johannes evangelium, 10. kapitel, blir denne inkarnasjon en realitet for oss. Det er her vi hører Jesu ord: «Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde setter sitt liv til for fårene... Jeg er den gode hyrde, og jeg kjenner mine og kjennes av mine...»

Vårt hyrdebegrep er med ett blitt forstørret, mere omfattende, mere eksistensielt. Gjeteren på marken med hyrdestaven i hånd transformeres i vår bevissthet til Frelseren på korset, Han som satte sitt liv til for oss alle, Han som gjorde korset til sin hyrdestav.

Dette faller i tankene når Biskopen under de store høymesser, støttet til hyrdestaven foran Kristi alter, taler til oss. Da er kors og hyrdestav en enhet — offer og forsoning anskueliggjort. Vi fornemmer hva Det II. Vatikankonsil har ment når det i dekretet om biskopenes hyrdeverv i Kirken heter at «også biskopene, som er innsatt av Den Hellige Ånd, efterfølger apostlene som hyrder for sjelene og er, sammen med paven og under hans ledelse, utsendt for å fortsette Kristi, den evige hyrdes, verk til alle tider».

Senere i dekretet heter det: «Under utøvelsen av sine verv som far og hyrde

skal biskopene innenfor sin hjord være som tjenere, gode hyrder, som kjenner sine får, og hvor fårene kjenner dem...»

Vi opplever at nettopp hyrdestaven i Biskopens hånd er beviset på at vi hører sammen under Kristi kors — hyrden og fårene. Hvor mange ganger har jeg ikke under slike høymesser følt enheten i troen gjennom historiens gang — fra hine hyrder som først fikk del i den store frelsende glede til vår egen tids biskoper, som ifølge dekretet er «Kristi vitner overfor alle mennesker».

Så én dag er hyrdestaven plutselig lagt på hyllen. Våre gudstjenester skal forenkles — vi skal gi mere uttrykk for vår fattigdomsholdning. Bort med glitter og gull og alt som hindrer dagens mennesker i å se vår tjenerånd.

Så tomt det er blitt der opp ved alteret! Biskopen taler til oss. Det når likesom ikke helt frem. Det blir som en annen søndagspreken. Hyrdestaven — gir ikke den også Biskopen selv en støtte?

Vi leser hyrdebrevne. Savner vi hyrdestaven som segl? Jeg gjør det. *Kanskje en av våre lærde prester kjenner hyrdestavens historie og kunne berette den for oss?*

Det er rett og riktig at der skjer en omfattende fornyelse i vår Kirke — det er rett og riktig at vi viser verden et bilde av vår religiøse utøvelse som ligger nærmere nøy-somheten enn praktutfoldelsen. Men hyrdestaven, den symboliserer det dypeste og fineste i vår katolsk-kristne fellesskap. Riktignok er den gjennom tidene blitt sterkt forgyldt og utsmykket. Er stavens ytre glans en anstøtsten, da kan vel forgyllingen skalles noe av?

Dekretet om biskopenes hyrdebrev i Kirken er lite påaktet og man kan spørre: Hvorfor? Kanskje svaret ligger skjult i hyrdestavens symbolikk, som også er lite kjent!

«Jeg er den gode hyrde, og jeg kjenner mine og kjennes av mine», sa Jesus selv, ifølge Johannes.

Vår barndoms naive bilde av gjeterguten og lammene var kanskje ikke så helt misvisende allikevel?

LØSSALG AV ST. OLAV

i Grundt Tanums Bokhandel, Universitetsbokhandlene i Sentrum og på Blindern.

D. J. BOERS:

EN

For mens sekularisering, om vel forstått, kan åpne nye muligheter for kristendom og religion, fører desakralisering til irreligiøsitet. Det som allerede av de gamle kulturhedninger ble stemplet som «impietas», en rå og barbarisk mangel på den rette orden.

Ordet «sekularisering» er avledet fra det latinske «sæcularis» som betyr «hørende til verden», i den forstand «verdslig». Til den samme ord-gruppe som «sekularisering» hører også «sekularisasjon, sekularisme og sekularitet». Siden alle disse ord har noe med «verdsgjørelse» å gjøre, bruker man dem fra tid til annen uten den nødvendige differensiering og skaper således en god del forvirring, tildels av en meget farlig art.

«Sekularisasjon» kaller man det å «unndra» (et pent ord for å stjele) Kirken og klostrenes gods og eiendommer for å bruke dem for verdslige formål. Mesteparten ved staten mot Kirkens og klostrenes vilje og de opprinnelige giveres religiøse intensjon.

«Sekularisering» er den prosess hvorved man løsriver den fysiske verden og de menneskelige livsområders respektive sektorer og elementer fra en ved religionen bestemt totalsammenheng.

Denne prosess's sluttresultat, som viser seg i verdens og menneskets selvstendighet og myndighet overfor religionen, kaller man «sekularitet». Når og om denne sekularitet blir opphøyet til et livsprogram og til en verdens- og livsanskuelsens prinsipp, da taler man om «sekularisme». Sekularismen er da intet annet enn at sekulariseringen munner ut i sekularitet og stanser der, og så gjør sekularitet til en ideologi, en ny frelselære. En slik sekularisering, som går ut over sine egne iboende premisser og omdanner seg til en ideologisk sekularitet er intet annet enn «sekularisme», praktisk det samme som «desakralisering». Om man derfor fra kristent hold lovpriser «sekularisering», men egentlig mener — og beskriver — «sekularisme», så sparker man bena vekk under religion og kristendom på en og samme tid. For denne desakraliserende sekularismen bunner dypt sett i materialismens,

Et gammelt ordtak sier at mennesket er «uhelbredelig religiøs». På den annen side skrev Dietrich Bonhoeffer i fengslet i 1944: «Vi går en fullstendig religionsløs tid imøte. Menneskene kan, slik som de nå engang er, ikke lenger være religiøse.»

Kanskje Bonhoeffer ville ha skrevet anderledes om han hadde levet i dag?

I dag opplever vi i våre vestlige industrisamfunn en oppblomstring av primitive trosformer og av en overtro som mange tenkte var forsvunnet for alltid i vår sivilisasjon. Denne moderne overtros funksjon synes å være å fylle ut et tomrom, nemlig mellomrommet mellom den kristne tros virkelighetsoppfatning og det som naturvitenskapen lærer og forklarer oss. I denne forbindelse er det meget betegnende at overtroen i vår tid har sterkest fotfeste nettopp i det moderne bysamfunn. Det som er sterkest sekularisert av alle i dag. Den moderne overtro som nettopp finnes der og som bl. a. slår ut i gjenopplivelse av astrologi og horoskop-lesning, kalles ofte «verdslig religiøsitet».

Religionssosiologiske undersøkelser i England har påvist at aktiv deltagelse i Kirkens liv motvirker overtroen. Mens derimot meget tyder på at mennesker som ikke aktivt deltar i Kirkens liv, men som allikevel ber og regner seg for religiøse, har kommet så langt vekk fra en tradisjonell ortodoks kristen posisjon at de står meget nærmere overtroen. Det finnes altså en kløft mellom på den ene side kristen religiøsitet, på den annen side overtro. Denne kløft burde reise mange spørsmål for Kirken. Er de mange mennesker som i dag hengir seg i nettopp moderne samfunnsmil-

jøer til alskens former for overtro, nettopp blitt overtroiske fordi Kirken ikke har tenkt på eller ikke har formådd å aktivisere og aktualisere den passive og potensielle religiøsitet som, Bonhoeffer tiltross, fremdeles finnes i flertallet av jordens mennesker?

Åpenbart kan den moderne overtro, om ikke annet, sees som en ubevisst men dødelig alvorlig og meget virkelig protest mot det moderne livs teknifisering og depersonaliserende anonymitet. Og denne protest, som bare er den negative side av menneskenes urgamle lengsel etter en stor «helhetsopplevelse» som er mere virkelig enn hva denne teknifiserte verden er for våre sanser — en lengsel som Bibelen ville kalle lengselen etter den levende Gud — har, etter alt å dømme, i dag dessverre i svært liten utstrekning latt seg kanalisere inn i kristelig-kirkelige former. Etter alt å dømme har Kirken i dag på mange steder i den vesterlandske verden altfor meget glemt sine tradisjonelle åndelige rikdommer og derfor ikke maktet å dekke menneskenes uødkelige religiøse behov og lengsler, man har avspist dem med en henvisning til en sekularisering som på visse kristne hold antas å være en uunngåelig følge av de i selve evangeliet og kristentroen iboende premisser og krefter. Om dette kan der selvfølgelig være delte meninger, og mangt og meget vil her komme an på hvordan man fremstiller saken fra kristent hold.

Som det ofte fremstilles, blir man imidlertid fristet til å tenke: Vet alle disse hva de egentlig taler om? Og: identifiserer de ikke uten videre «sekularisering» med «desakralisering»? Dette er i tilfelle skjebnessvangert.

UTFORDRING?

ANNEN
DEL

positivismens og monismens filosofiske posisjoner og er også historisk belastet med anti-kirkelighet og anti-klerikalisme.

Man behøver på kristent hold ikke prinsipielt ta avstand fra en sekularisering som fører til autentisk og ekte sekularitet. Tvert imot. For en slik sekularisering går bare ut på å ta verden alvorlig som verden. Den bekjenner at det ikke finnes noe i denne verden som ikke kan eller bør utforskes. Derimot: en sekularisering som blir til en desakraliserende «sekularisme» kan ingen kristen godta. For den er en sekularisme som enten tilbyr et svar uten Gud på spørsmålet om «helheten» «verdens mening» eller i det hele tatt ikke vil stille et slikt spørsmål. (Enten ved å erklære det for å være et absurd spørsmål eller ved stiltiende å fortrengte det.)

På dette følsomme området har en kritikkløs gjengivelse og en lettsindig lek om Bonhoeffers ord om den «religionsløse kristendom» gjort ubotelig skade. Bonhoeffer kunne ha grunn nok til å be Herren om å bli bevart for mange av sine venner og tilbedende beundrere. I hvert fall kunne man vise ham den ære ikke å glemme at en setning ikke må trekkes ut av sin sammenheng. Man skulle ikke kanonisere hans hypoteser til avgjorte åndelige teser. Og særlig burde man kanskje huske dette: Det Bonhoeffer skrev i denne sammenheng ble skrevet i fengsel, i stor sjelenød, med en grusom død for øye — en situasjon som de fleste av hans geskjeftige epigoner ikke befinner seg i.

Dietrich Bonhoeffers ofte misbrukte ord om den «religionsløse kristendom» er en frukt av den reformatoriske dialektiske teologi og minner en ikke minst om Karl Barths skarpe religionskritikk: Religion er det «gudløse» menneskes anliggende. Det faktum at religionen forsvinner er ikke noen grunn til sorg men til glede, siden en religionsløs verden by på nye sjanser for den kristne tro og budskapet om korset.

At en slik tese overhodet kunne bli lansert, kommer fra en meget ensidig oppfatning angående religion, som

man ofte støter på i den reformatoriske tolkning av kristendommen.

Den reformatoriske teologi begynte i en tid da de nye verdensdeler utenfor Europa ble oppdaget og det kristne Europa møtte de store ikke-kristne verdensreligioner i en korrumpert utgave mens det selv opplevet en periode av religiøst forfall. Derved sto «religion» for reformatorenes bevissthet som et uttrykk for selve syndens skikkelse. Intet under at Luther ser religionen særlig mot bakgrunnen av sin lære om rettferdiggjørelsen ved troen alene, og følgelig beskriver religionen som en måte hvorpå mennesket forsøker ved religiøse gjerninger å oppnå rettferdighet innfor Gud. Derved har religionen i den reformatoriske teologi blitt innordnet læren om motsetningen mellom loven og evangeliet og følgelig blir kristendommen stillet i motsetning til all menneskelig religiøsitet. Kristen tro på den ene side og religion samt religiøsitet på den annen side er motsatte verdier, de forholder seg som nåde og synd.

I sekulariseringens tidehverv i dag, har den «religionsløse kristendoms» religionskritikk riktig fått vind i seilene.

Selvfølgelig ville det være uredelig religiøst å ville smugle Gud inn som en «deus ex machina» ut fra verdensscenens kulisser som en der må fylle de mange eventuelle tomrom i vårt verdens- og menneskebilde som vi ennå ikke vet råd med. Eller religiøst å gjøre ham til en projeksjon av menneskets angst og kvalfulle avmakt. Dette er misoppfatninger der som alle andre misoppfatninger må korrigeres. En turde imidlertid ha mer enn grunn nok til å tenke at for å korrigere slike misoppfatninger kan en såkalt «ren tro», som altså ikke er religiøst artikulert og uttrykt, ikke bidra særlig meget. Som den «rene tro» den er, er den en «ren abstraksjon» som under trusel av å tape sin grunnleggende og vesentlige karakter og betydning må forholde seg passiv. Det måtte da være at en slik «ren tro» begynte å uttrykke seg konkret — sosialt. Men da ville den momentant tape sin abstrakte karakter og ikke lenge være «ren tro» eller «tro alene».

I denne sammenheng er det derfor interessant å legge merke til at i utkast for å sette hin berømmelige «religionsløse kristendom» ut i livet, blir den «rene tro» erstattet ved en nesten like «ren» kategori av «medmenneskelighetens tjeneste i verden alene»! Sannelig, en hellig ironi om der noensinne fantes noen. Men, siden «menneskehetens tjeneste i verden» ikke nødvendigvis er et kristent-konfesjonelt anliggende, og mens, på den annen side «tjenesten» som funksjon i verden alltid vil være innordnet sosiologiske grupper og innlemmet i dem, vil det ikke vare lenge før denne «medmenneskehetens tjeneste i verden alene» begynner å konstituere seg som en ny kristen bekjennelse og konfesjon med sine særegne religiøse former som kommer inn under kategorien av hva Dorothee Sölle kaller «Stellvertretung» — en ny-interpretasjon av den kristne stedfortredende. Det er en interpretasjon som i Kristus ser den som holder den verdenfraværende og uvirksomme Guds plass.

Men de som således konsekvent avleder «sekulariseringen» fra den kristne tros innhold, vil allikevel fremdeles stå ansikt til ansikt med religionens ur-spørsmål om hvordan Gud da er i verden. Dette betyr igjen uunngeelig at de ikke kan virkeliggjøre en «religionsløs kristendom», men at

(Forts. neste side)

ST. OLAV

KATOLSK
TIDSSKRIFT

Årsabonnement kr. 35,—

EN UTFORDRING?

FORTS. FRA FORRIGE SIDE

de, om de skal være alvorlige og konsekvente, må begynne med en ny revolusjonær kristendom. En kristendom som til tross for alle sine revolusjonære nyheter allikevel nødvendigvis må bli en «religiøs» kristendom. I allerhøyeste grad! For de ivrige sekulariserende tilhengere og propagandister av en «religionsløs kristendom» vil derfor før eller senere et uunngåelig spørsmål melde seg. Ikke hvorvidt en slik aktiv «medmenneskelig tjenestegruppe i verden» skal kunne kalles og være «religiøs», men hvorvidt den overhodet skal føle seg forpliktet på kristendommen, på den «rene tro» og til budskapet om korset.

Spørsmålet blir, med andre ord, hvorvidt en slik gruppe fremdeles skal kunne kalles og være kristen i det hele tatt. At dette spørsmål absolutt ikke er rent akademisk, fremgår med ufeilbarlig klarhet av det faktum at det nettopp i disse religionsløse kristne grupper utvikler seg en ikke-theistisk «teologi» — med et selv-motsigende og selv-ødeleggende «guds-begrep» som går rakt imot en bibelsk-kristen forståelse av Guds åpenbaring. En teologi hvor man i stadig tiltagende grad lar Gud sakte og stille, men sikkert dø ut for at de kan begrave ham (og hin berømmelige «religionsløse kristendom») i den «rene» medmenneskelighetens grav.

Sandelig, her er man tilbake hvor man begynte i sirkelen. Å utlede en «religionsløs kristendom» fra selve evangeliet og den kristne tros innhold, blir faktisk ikke til en «ren tro», men til den skjære »sekularisme». Ikke akkurat et resultat som man,

kristent sett, kunne ha noen grunn til å glede seg over. Et resultat som hverken Karl Barth eller Bonhoeffer ville ha vært innforstått med. Allikevel har de ubevisst vært med på at andre har kommet til nettopp dette resultat på grunn av den dialektiske teologis posisjoner som de selv har inntatt. Om man kan kjenne et tre på dets frukter, kan man ikke la være å spørre seg selv om et slikt resultat, som er en frukt av slike teologiske posisjoner, ikke skulle gi oss anledning til å stille en hel rekke spørsmålstegn bak disse teologiske posisjoner og deres underliggende prinsipper, som har røtter der ligger antagelig betraktelig lenger tilbake i menneskehetens historie en reformasjonstiden.

En religionsløs kristendom er, sett fra kristent-teologisk standpunkt, en umulighet, nettopp fordi kristendommen er grunnset i en guddommelig åpenbaring. Det bibelske vitnesbyrd om Guds historiske og personlige selv-avsløring taler om religion, og omtaler mennesket som åpenbaringsmottager og adressat, og netopp dette således bestemte menneske er vesentlig og eksistentielt preget av religion. Selv den hl. Skrift forutsetter et religiøst menneske som den til hvem Guds åpenbarende ord og handlinger retter seg. Det vil si: Bibelen omtaler mennesket som Guds skapning, skapt i Guds bilde og lignelse og bestemt til å ha samfunn med Gud. Mennesket er totalt forbundet med Gud som sitt vesens og sin tilværelses grunn og endemål. Både i Romerbrevet og i Apostlenes gjerninger finner vi ut-

trykkelige henvisninger til de religiøse muligheter og erfaringer som er gitt menneskene på grunn av selve skapelsen, historien og samvittigheten. Den klassiske formulering har vi i Pauli tale i Athen: «Han som dere dyrker uten å kjenne, ham er det jeg forkynner dere! Den Gud som har skapt universet og alt hva det rommer, og som er herre over himmel og jord.»

Samtidig har Bibelen ikke plass for noen tvil om at menneskene ikke har brukt sine religiøse erfaringer og muligheter riktig. Den taler klart om religionens forfall og formaner alle å vende ryggen til avgudsbildene for å tjene den levende Gud. I dette finnes ikke noen fordømmelse av religionen som sådan. Tvert imot. Den dom som ved Kristus-mysteriet er uttalt over religionens korrupsjon betyr samtidig at religionens positive muligheter og forventninger blir oppfylt i det samme Kristus-mysteriet.

I dette mysteriet blir religionens sanne vesen bragt fullkomment til uttrykk, samtidig blir det rensket fra korrupsjonens uvesen. Takket være Guds åpenbaring, som i Kristus har funnet sin fullkomne oppfyllelse, er religionen i dens mangfoldige aspekter rensket, fullkommengjort og bragt tilbake til sitt sanne vesen og derfor oppfylt.

Om da kristendommen er religionens frelse, er det rett å bestemme selve den kristne åpenbaring som religion. Den i tid og rom universelle religion, som menneskehetsreligionen, som den høyeste, historiske, konkrete og personlige religion. Sett fra bibelsk-

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

21.—27. august 1971

Flyreise (Kastrup/Lourdes tur-retur), fuld pension:
på hotel «MADONNA» d.kr. 890.—
på «Accueil Notre-Dame» (syge og handicappede) d.kr. 700.—

Gejstlig leder: Mgr. Knud Ballin, København.
Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25 DK. 2900 HELLERUP (Danm.)

KJØP

de bøkene som annonseres i
ST. OLAV
— og kjøp dem i

ST. OLAV BOKHANDEL

Akersv. 5, Oslo 1
Tlf. 20 72 48

Åpent 9–16
Lørdager til 14

Der finner De også et enestående utvalg av grammofonplater!

kristent standpunkt er en «religionsløs kristendom» en uhyrlighet. For nettopp i den hl. Skrift av det Nye Testamente blir kristendommen fremstillet ikke som bare en «Tro», ennsi som en «ren tro», som abstraksjon, men bokstavelig som en «Vei». Og i denne vei er der plass ikke bare for tro på Guds ord i apostlenes forkynnelse, men også for det sakramentelt-liturgiske liv; for sosial, økonomisk tjeneste og for bønnens mangesidige praksis; for selvfornektelse og askese, såvel som for brorskap og Andens mangfoldige erfaringer og gaver og opplevelser.

Kirken forvalter et guddommelig budskap nettopp når det gjelder det eldgamle, universelle og mest menneskelige av alle spørsmål om meningen med livet. Menneskene har bruk for det guddommelige, men ikke for det guddommelige uten Gud. Ikke for noe som havner i en opphøyet transhumanisme. Budskapet vil bare nå frem om Kirken til enhver tid kan disengasjere seg fra det som bare er en mote i tiden, og forkynne ikke bare en torso av budskapet, men ordet om den hele Kristus. Budskapet om Gud som ble menneske uten å tape sin guddom, for således å ta menneskene opp til hele fylden av sin rikdom i all dens mangfoldighet. Ved den alene stilles menneskets hunger etter den levende Gud. Måtte himmelen bevare oss for i «det» moderne menenskets navn — et slikt menneske er bare en livløs abstraksjon i et tifold mere livløst system — og i sekulariseringens og myndiggjørelsens navn å bli påpraket en uttørket «religionsløs kristendom» i psykososiologiske hermetikkbokser, som noen velmenende klerikale og lege gudsmenn vil gjøre oss lykkelige med. Om vi ønsker det eller ei.

Pater Boers kommer til å skrive minst en artikkel til i denne serien. Neste kommer i nr. 8 av bladet.

KVINDENS STILLING I SAMFUNDET

«V i må ikke glemme, at det at være kvinne er betydningsfullt, og at det er viktigere, at vi bliver respekteret som kvinder, end at vi opnår faglig anerkendelse. Det er beklageligt, at kvinden som menneske — og som sådan har krav på respekt — i visse samfund i dag bliver overset. I denne forbindelse vil jeg foreslå, at der bliver foretaget en grundig ransagelse af kvindens stilling i det moderne samfund og undersøgelse af, om kvindernes frigørelse i realiteten har hævet hendes status som kvinde. Thi det er som kvinde, hun udgør en del af det menneskelige samfund og ikke som mand, og jeg anser det forkert at lægge hovedvægten på, at hun skal være manden jævnbyrdig».

(Den pakistanske repræsentant til Generalforsamlingen, fru Begum Zaibun Nisa Hamidullah, i programmet «Advancement of Women», produceret af FN's radiotjeneste. — Fra FN's inform.kontor i København.)

NYHETER

■ Det er riktig at de eldste, biskoper, prester og diakoner var gifte menn i de første århundreder av Kirkens historie. Prestenes ideal er imidlertid ikke apostlene, men Kristus selv, skriver et medlem av Kongregasjonen for prester, Lewandowski i Osservatore Romano. Takket være sølibatet kan prestene lettere være Kristi etterfølgere og stille seg i alle menneskers tjeneste, heter det.

STØTT ST. OLAV!

FYRINGSOLJE brukes av

St. Olavs kirke	Oslo
Bispegården	
St. Joseph's Institutt Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	
Lunden Kloster	Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Franciskus Kirke	
St. Franciskus Hosp.	Bergen
St. Pauls Kirke	
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	
St. Franciskusøstrenes Moderhus	Hønefoss
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	
St. Elisabeth Inst.	Hammerfest
St. Mikals Kirke	
St. Mikals Prestegård	Lillestrøm
St. Theresia Hosp.	
St. Franciskus Hosp.	
St. Magnus Kirke	
St. Magnus prestg.	Tromsø
St. Elisabeths Hosp.	
Vår Frue Kirke	
Bispegården	
St. Olavs Kirke, Bispegården	Trondheim
St. Olavs Kirke	
St. Olavs Prestegård	
St. Olavs Klinik	Tønsberg

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

Halden-
firmaer

Karl Knap 1/2

Tlf. 2710

Bygningsartikler - Rør og Maskinforretning

Linoleum

F. JØRGENSEN

Aut. rørlegger - Rørhandel

Tlf. 1844

OTTO E. ANONSEN

BLIKKENSLAGERMESTER

Ventilasjon og Bygningsarbeid

Tlf. 3439

Dansk film.

«KÆRE IRENE»

Irene (Mette Knudsen) er gift med Claus (Ebbe Kløvedal) og har desuden et forhold til Ebbe (Sten Kaalø). Hovedvægten i filmen er lagt på Irene og hendes elsker. Hun er på en del områder en moden pige. Arbejdet som pressesekretær på et filmselskab klarer hun selvstændigt og kritisk, selv om disse egenskaber ikke altid falder i tråd med chefens ønsker. Det følelsesmæssige ligger det straks lidt tungere med. Oprindeligt blev hun gift med Claus, fordi de ventede sig, og følelserne er ikke længere, hvad de (måske) har været. I stedet for at gøre noget for at forbedre forholdet lader hun bare stå til og søger i stedet for efter ømhed og inderlighed uden for ægteskabet. Forbindelsen med Ebbe er i korte perioder harmonisk, men også her belastes forholdet af Irenes manglende evne eller vilje til at vælge. Til slut i filmen tvinges hun til at vælge. Her skal ikke røbes, hvordan det går.

Det er sjældent, dansk film beskæftiger sig med problemer, som fængsler længere, end de udspiller sig på lærredet. Her er en vigtig undtagelse. Chr. Braad Thomsen har sammen med Mette Knudsen lavet manuskriptet og selv instrueret på en nøgtern og fængslende måde. Ved

at fortælle mange små enkeltepisoder om personerne når vi frem til en mosaik af dem. Vores viden om og identifikation med Irene og Ebbe fremkommer ikke ved selve handlingen, for noget egentlig forløb er der knap nok tale om, men ved, hvordan de reagerer i forskellige situationer. Nogle mener, at filmen på den måde falder fra hinanden. Jeg synes den hænger tilstrækkeligt sammen, til at det dynamiske og urovækkende element: fordybelse og alligevel stilstand kommer frem.

I løbet af filmen vokser identifikationen med Irene, men det pinefulde er, at hun ikke udvikler sig eller sprænger de rammer, som vi efterhånden oplever som forhindringer for, at hendes kærlighed kan blomstre. Lige så uhåndgribelig, men alligevel nærværende, er den dobbeltbe-

vægelse som ligger i personskildringen. Både Irene og Ebbe er skildret ret kritisk på den måde, at deres negative egenskaber stikker i øjnene. Kunstgrebet er, at vi alligevel kommer til at holde af dem og interessere os for deres skæbne.

Det er først og fremmest kærligheden, filmen drejer sig om. Samtidig er det en meget kødelig film, ikke fordi kærligheden er reduceret til seksualitet, men fordi personerne ikke magter den, og erotikken derved bliver farvet af en tragisk undertone af rastløs søgen og ømhedsbehov. De erotiske skildringer giver på den måde «Kære Irene» en fantastisk dybde ved på en gang at være intime og brutale. Vi kommer tæt ind på personerne i deres håb og behov, men samtidig oplever vi den manglende opfyl-

Gode
Bergens-
firmaer

Gaver
for
enhver
anledning

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S

Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482

BERGEN

NYGÅRDSGT. 19

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, TV-, Radio-
og Utstyrsforretning
TORNØGÅRDEN - BERGEN

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pøsefabrikk
Solheimgt. 25
Tlf. 99 016 Bergen

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

VESTA · HYGEA
MED TANKE PÅ FREMTIDEN

KOLDERUP

Strandgaten 60

Glass - Porselen - Stentøy

OMEGA
URMAKER
FINCKELSEN

I Nygårdsgaten v/Eldorado
og
i Sletten Shopping Senter

delse og frustrasjon lige så utilsøret som de selv.

Den form for ærlighet, som har vist sig i skildringen af personernes brogede motiver og de pessimistiske, men vel nok realistiske muligheder for kærlighet, præger også slutresultatet. Irene prøver sig frem med en elsker, et lesbisk forhold og løse forbindelser, men alle forsøg viser sig at være blindspor. Hun når ikke det, hun længes efter, hovedsagelig fordi hun ikke vælger. Filmen viser her sin åbenhed ved ikke at vælge for Irene. Vi pådattes ingen løsning og må derfor selv arbejde videre med problemet.

Nu må man endelig ikke tro, at filmen

er tyngt af en omstændelig problembehandling. Snarere tværtimod: I de enkelte scener er det som regel små konkrete detaljer, som optager opmærksomheden og angiver det miljø, personerne lever i. Som samtidsskildring er den ganske dækkende, og selv om den konkret beskæftiger sig med en subkultur, er typerne valgt med flair for at ramme noget væsentligt i tiden. Det er først, når man har oplevet helheden, at problemerne trænger sig på.

Trods den pessimistiske tone i slutningen af filmen er der dog indslag af lykke. En svensk skuespillerinde (Agneta Ekman) fortæller om sit lykkelige

ægteskab, og Irenes datter kan ved morgenbordet ikke forestille sig, at hendes bedste legekammerat er død, «for så skulle jeg i hvert fald osse være død». Som glimt fra en anden verden viser disse indslag personerne i filmen, at tilværelsen kan være anderledes end deres eget følelseskolde og kærlighedsfattige liv.

Til sidst vil jeg endnu en gang fremhæve den blanding af ømhed og brutalitet, som giver «Kære Irene» dens indre spænding, og som sammen med Sten Kaaløs og Mette Knudsens spil gør det til en endnu større oplevelse at se filmen anden gang. *Jakob Frandsen.*

Katolsk Forum.

MANDAL

MARNAR KJOLER

forhandles over hele landet!

Gjør som vi —
kjøp Deres bøker i

SVEINDALS BOKHANDEL
Mandal

OSLO

A/S DET NORSKE KOKOSVÆVERI

Benytt våre spesielle kirkeløpere i bukler og velour.

OSLO

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72

Tif. 20 79 06 - 20 79 05

THRONSEN & CO.

BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo

Telefon 20 40 02 - 20 70 02

KVALITET I
KJØTT, FLESK OG
PØLSEVARER

Jens J. Andersen

TOYENGT. 2. Oslo

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD & SØN

Gladsvet 23, Grefsen

Tif. 21 18 32

TÅSEN BOK- OG PAPIR A/S

ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8

Tif. 23 02 40

SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo

Telefon 20 37 24

Byggevarer - Beslag - Ovner

Verktøy - Fliser - Linolium

Tapeter - Farvehandlervarer

Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A S

Haakon VII's gt. 1, Oslo

Sentralbord 41 77 30

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
For sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tif. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Slottsgate 8, OSLO

GRØNT LYS I 10 LAND FOR Å MOTTA KOMMUNIONEN I HÅNDEN, SIER VATIKANET

Katolikker i ti land har bedt om og fått tillatelse fra Vatikanet til å motta den hellige Kommunion i hånden.

Vatikanets pressekontor sier at de ti land det dreier seg om er Østerrike, Belgia, Kanada, Frankrike, Fransk Somaliland, Tyskland, Holland, Japan, Syd-Afrika og Jugoslavia.

(Noen avgjørelse er ennå ikke truffet for Oslo katolske bispedømme, bl. a. fordi man vil avvete menighetsrådenes uttalelser, har ST. OLAV grunn til å tro.)

(I De forente stater har bisko-

pene såvidt vites besluttet seg til ikke å gi grønt lys for mottagelse av kommunionen på denne måten foreløpig.)

Meldinger fra Rom hevder at Vatikanet har gitt sin tillatelse på bakgrunn av Det annet Vatikankonsils uttalelse. Vatikanet påpeker også at praksis med å motta kommunionen i hånden, ikke som nå direkte på tungen, har blitt benyttet uoffisielt flere

steder allerede, bl. a. i Roma før tillatelsene ble gitt.

Reformen kan utvides til å omfatte hele Kirken, dette avhenger av at de enkelte bispekonferanser søker Vatikanet om godkjenning. Det er imidlertid allerede vanlig i flere katolske kirker i Skandinavia at mange troende mottar kommunionen på denne måten.

(Tillatelsene betyr selvfølgelig ikke annet enn at man kan motta kommunionen enten i hånden eller som før, med munnen. Begge ting kan gjøres.)

APATI I BRITISKE SOGN, MOTSTAND MOT LEGFOLKS NYE ANSVAR I KIRKEN

En undersøkelse som er foretatt i Storbritannia med støtte av Catholic Renewal Movement tyder på at de forandringene som Det annet Vatikankonsil innledet enten ikke er gjennomført eller praktisk talt er glemt i de fleste sogn.

Undersøkelsene ble utført av to skolelærere, Mr. og Mrs. Tom Donnellan fra Colne i Lancashire. De sendte ifjor ut rundt 1500 spørreskjemaer til navn på CRM's adresselister.

De stilte spørsmål om hvorvidt det var opprettet menighetsråd, om husmøter ble benyttet, om det eksisterte studiegrupper, om legmanns-aktiviteten og om sogneprest eller biskop var for legmanns-samarbeidet.

■ 80 svar ble mottatt, og det foreløpige studium av disse gir visse retningslinjer, mener Mr. Donnellan, ifølge Catholic Herald:

Helhetsbildet viser liten fremgang når det gjelder reell legmanns-innfly-

telse. Det legges hindringer i veien for Konsilets beslutninger, både fra sogneprester og biskopers side, hevder han.

■ Tom Donnellan sier selv:

«Det virker som om enkelte prester og biskoper ikke er begeistret for at legfolk blander seg bort i ting som før Det annet Vatikankonsil var «a closed shop.»

«FORSVARSTALE FOR DE FORSVARSLØSE»

Navnet på bokanmelderen på s. 80 i nr. 5 falt ut ved en feil. Boken LET US BE BORN var anmeldt av Ellen Greve i Bergen.

RED.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.,

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene. Kr. 35 pr. år. Kr. 20 pr. ½ år. Utlandet kr. 40.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.